

Безена І.М.

КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНО-ГРОМАДСЬКОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ОСВІТНЬОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ РЕГІОНУ

Стаття присвячена дослідженню сучасних процесів формування механізмів державного управління розвитком освітньої інфраструктури регіону, які актуалізуються в контекстах реформи з демократизації та децентралізації. За результатами дослідження було відзначено актуальність різних сучасних практик регіонального рівня, серед яких: формування нових концепцій управлінської діяльності в умовах державно-громадського управління та стратегічного розвитку освітньої інфраструктури; відповідальність регіону і територіального органу місцевого самоврядування за ефективне управління соціально-освітньою сферою громади; партнерська взаємодія органів публічної влади з інститутами громадянського суспільства у структуруванні та новій стратегії розвитку соціально-освітньої інфраструктури; залучення активних громадян до організаційних процесів соціально-освітнього розвитку громади; нові практики реалізації державної політики з бюджетування та інвестування інфраструктурних проєктів у соціально-освітній сфері громади тощо.

У дослідженні проаналізовано державно-громадські управлінські процеси у соціально-освітній сфері громади в ході реформи на прикладах Дніпропетровського регіону; формування механізмів антикризової діяльності та оптимізації в соціально-освітньому векторі роботи регіональної влади; окреслено приклади співпраці органів влади та громадянських інституцій, що спрямована на ефективні зрушення у функціонуванні соціально-освітніх установ та життєдіяльності громади. За результатами дослідження встановлено, що від активної, прозорої і системної дії влади та громадянського суспільства регіону залежить: ефективність заходів із життєзабезпечення і діяльності соціально-освітніх установ регіону; наявність суспільної взаємної довіри до змісту діяльності органів влади та громадян; від комунікативної дії в контекстах «влада-громада» залежить ефективність і якість реалізації важливих місцевих інфраструктурних проєктів у соціально-освітній сфері; позитивні зрушення в соціально-освітній інфраструктурі та послідовне вирішення болючих проблем суспільних галузей громади тощо. Органи державної влади та місцевого самоврядування мають спільно досягнути системності, послідовності дій і результативності у процесах становлення успішних громад регіону, що, відповідно, приведе до позитивних змін комфортності у життєвому середовищі території.

Ключові слова: громада, регіон, стратегія розвитку, інфраструктурні проєкти, мережа закладів, взаємодія, освітні потреби.

Постановка проблеми. Національне суспільство та процеси діяльності публічних інституцій перебувають у надзвичайно динамічному стані розвитку й трансформацій. Державна влада та громадянські інститути суспільства в процесах організаційної діяльності перебувають у постійному тандемі відносин з урегулювання соціальних і гуманітарних проблем регіону.

В Україні проходять широкомасштабні нормативні, структурні та змістовні зміни у повноваженнях державного управління, місцевого самоврядування та розвитку соціально-освітньої галузі держави/регіону. У окреслених аспектах суспільної діяльності особливого значення набувають питання організаційно-регуляторної діяльності

державної влади та механізми, які вона застосовує для трансформацій у сферах життєдіяльності громад та регіонів. За новою основою в державній політиці у сфері освіти постають проблеми стратегії розвитку механізмів державно-громадського управління інфраструктурою та індикаторів ефективності. Змістовим напрямом публічної реформи є перерозподіл повноважень між центром і регіонами у сфері освіти та тісної співпраці між владою й громадськістю щодо підвищення ефективності освітньої системи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження проблем механізмів державно-громадського управління розвитком освітньої інфраструктури регіону та шляхи розвитку місцевих

громад знаходять своє відображення у науковому середовищі. З окремих проблем державно-громадського управління національного та регіонального рівнів здійснюють дослідження науковці: В. Луговий, О. Кононенко, С. Лазаренко, В. Куйбіда, В. Майборода, С. Серьогін, Є. Бородин, В. Сиченко, Н. Шевченко, К. Романенко, Л. Юрчук та інші.

Постановка завдання. Мета статті – дослідити відкритість для громадськості сучасних управлінських процесів організаційної діяльності в освітній сфері регіону, яка спрямована на сталий розвиток освітньої інфраструктури території.

Виклад основного матеріалу дослідження. З огляду на прагнення суспільства та державних інституцій досягнути нового рівня ефективності в діяльності освітньої системи в країні проходять процеси демократизації через нові моделі державно-громадського управління. Вже сформоване нове нормативне законодавство, яким закріплені сучасні повноваження та відповідальність за органами державної влади і місцевого самоврядування, окреслюються нові механізми державно-громадського управління розвитком соціально-освітньої інфраструктури регіону. Відповідно, внесені зміни до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», прийнято в новій редакції закони «Про освіту» (2017) та «Про повну загальну середню освіту» (2020), здійснюється оновлення нормативно-регуляторної бази – постанови КМУ та накази МОНУ, які осучаснюють чинники освітньої сфери та публічної сфери у концептах державно-громадського управління.

Перерозподіл сфер повноважень/відповідальності окреслив перспективні питання передачі суб'єктів освітньої діяльності на місцевий рівень (дошкільні, загальноосвітні, позашкільні, професійно-технічні, створення органів управління освіти) (таблиця 1) та пошуку нових моделей співпраці між органами державної і місцевої

влади, громадськими інститутами та громадянами. У зазначених питаннях постає ключова проблема, яка пов'язана з організаційною діяльністю публічних інституцій, – підвищення діяльнісної ефективності та відкритості, сприяння розвитку місцевої самоорганізації та долучення до процесів управління громади, структурні зміни системи освіти, становлення автономії закладів освіти, бюджетування їх діяльності, подолання кризових явищ соціально-освітньої інфраструктури території та підвищення стандартів освіти і життя.

У демократичній державі на рівні громади кожен громадянин має право на отримання повної, достовірної і всебічної інформації та можливості участі в процесах управління, прийняття рішень та реалізації стратегічних питань розвитку регіону. У зазначеному контексті актуалізуються механізми відкритості, доступності, розуміння і взаємодії у всіх демократичних процесах публічної діяльності регіону. Адже реформа освіти та моделі державного управління її функціонування мають особливе суспільне значення, тому громадськість має знати і розуміти власні пріоритети, завдання та шляхи досягнення мети освітньої реформи. Відповідно, державно-громадське управління постає одним з основних концептів до якісних і ефективних змін в освітній сфері регіону.

Ми в ході аналітичного дослідження розглядали сучасні механізми демократизації процесів в освітній системі регіону у двох концептах: громадянського самоврядування та державно-громадського управління. Громадське самоврядування в сфері освіти передбачає дотримання права учасників освітнього процесу та громадських інститутів вирішувати питання у освітньому просторі через участь в управлінні закладом освіти на місцевому/державному рівні. Практичними механізмами реалізації цих положень постають: на рівні закладу освіти – органи самоврядування закладу (працівники закладу, здобувачі освіти (учнівське самоврядування), батьківська рада, інші органи

Таблиця 1

Перерозподіл повноважень у освітній сфері (підпорядкування, утримання, розвиток)

Стара модель	Нова модель
Заклади загальної середньої освіти – районний (міський) рівень	Заклади загальної середньої освіти – сільський (міський) рівень
Заклади позашкільної освіти – районний (міський) рівень	Заклади позашкільної освіти – сільський (міський) рівень
Заклади дошкільної освіти – районний (міський, сільський) рівень	Заклади дошкільної освіти – сільський (міський) рівень
Заклади професійної освіти – державний рівень	Заклади професійної освіти – регіональний (обласний) рівень

самоврядування); на територіальному рівні – громадські ради, колегіальні громадські органи; на національному рівні – громадські координаційні ради тощо [1; 2].

Батьківська громада має особливий статус як суб'єкт освітньої діяльності, який постає в сучасних практиках як замовник і громадський оцінювач якості послуги та представник органу батьківської самоорганізації в закладі освіти. Батьківське самоврядування здійснюється родиною учнів з метою захисту прав та інтересів школярів, організації дозвілля та оздоровлення дітей, громадського нагляду (контролю) в межах відповідних повноважень [1; 3]. У закладах загальної середньої освіти регіону здійснюють діяльність батьківські самоврядні інститути (ради класу та закладу), колегіальні органи, які долучаються до процесів організації та управління закладом освіти і вирішення проблемних питань освітнього середовища. Вони активно сприяють розширенню відкритості системи освіти й управління та демократичних процесів у сфері освіти. Батьківські ради можуть розглядати будь-які питання освітньої діяльності та приймати рішення в межах повноважень і чинного законодавства. Її рішення виконуються на добровільних засадах, пропозиції щодо організації освітнього процесу розглядаються керівником закладу, рішення мають дотримувати права та інтереси кожної людини на якісну освіту, втручання в діяльність ради заборонене.

Новим напрямом урядування в освітній сфері постає наглядова (підключальна) рада закладу освіти, яка створюється за рішенням засновника та сприяє вирішенню перспективних завдань розвитку закладу освіти, залучення фінансових ресурсів для забезпечення його діяльності й контролю їх використання, взаємодії з органами влади та громадськими інститутами. Рада має право: брати участь у визначенні стратегії розвитку закладу освіти та контролювати її виконання; сприяти залученню додаткових джерел фінансування; аналізувати та оцінювати діяльність закладу освіти та його керівника; контролювати виконання кошторису/бюджету закладу освіти і вносити відповідні рекомендації для розгляду керівником закладу освіти; вносити засновнику закладу освіти подання про заохочення/відкликання керівника закладу освіти; здійснювати інші права, визначені чинним законодавством.

У контексті реалізації повноважень органів регіональної державної влади та місцевого самоврядування із виконання державної політики у сфері освіти та забезпечення якості освіти на від-

повідній території необхідне створення умов для доступності дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної та професійної освіти. Вся окреслена організаційна робота має здійснюватися в контекстах отримання зворотної інформації про діяльність і, відповідно, чуттєвого реагування на виклики, які виникають у ході трансформацій у освітній системі регіону. Науковці відзначають, що в перехідний період трансформації управління освітою має кілька аспектів, які необхідно враховувати: рівні управління – центральний, регіональний, місцевий; освітні ступені: державне управління і громадське самоврядування в освіті; способи управління – організаційні, правові, економічні, фінансові [4].

Проведене дослідження рівня «комунікативної дії» органів державної влади регіону та місцевого самоврядування через різні форми каналів інформування громадськості про процеси в освітній сфері: засоби масової інформації (друковані, електронні); цифрові ресурси (Інтернет, сайт, соціальні мережі, інформаційні стенди); колективні зібрання громадян; координаційні громадські ради тощо [5; 6]. Сучасні новітні інформаційні технології значно розширюють можливості для регіональної влади у налагодженні зворотного зв'язку в інтерактивному режимі через збільшення повноти, точності, достовірності, комплексності, оптимальності, прогностичності, своєчасності та оперативності інформації про заплановане і реалізоване. Так, 71 нова об'єднана територіальна громада (далі – ОТГ) Дніпропетровщини має по декілька каналів інформування громадян про зміст діяльності та канали залучення громадян до вказаних процесів діяльності, які мають позитивні та негативні приклади.

Необхідно відзначити, що особливістю соціально-економічних криз на регіональному і місцевому рівнях, як правило, постає те, що нестійкі ситуації тісно пов'язані з ефективністю політики на загальнодержавному рівні та розбалансованістю місцевого бюджету внаслідок викривлень «доходів-видатків», бази оподаткування і диспропорціями нормативного законодавства. У спадок новим ОТГ перейшла стара структура/мережа освітньої інфраструктури та доходна частина, яка, на жаль, на сучасному етапі не створює позитивних передумов до зміни стратегії розвитку, якості освіти, життєдіяльності і подолання проблем/кризи у соціально-освітній сфері регіону. Підсумовуючи результати моніторингових досліджень, відзначаємо, що в сучасних умовах саме державно-громадське управління

через соціальне партнерство має створювати демократичні процедури з об'єднання суб'єктів діяльності і моделі проходження за різними напрямками співпраці: органи влади – суб'єкти господарювання – громадські організації; суб'єкти господарювання – працівники – самоврядні інституції; жителі – громада тощо.

На нашу думку, останнім часом у розвитку українського публічного простору позначається новим баченням особлива важливість саме технологічних етапів менеджменту в організаційних процесах прийняття актуальних і ефективних управлінських рішень. Адже ми раніше відзначали, що ефективним результатом зазначеного організаційного етапу діяльності органів влади постає питання «активних, динамічних і позитивних змін» у соціальних життєвих практиках, спрямованих на покращення рівня життя громадян, «долучення жителів до громадсько-активної співпраці з органами місцевої влади у вирішенні проблем території» [6, с. 199]. Не викликає жодного сумніву, що ключовими чинниками постають суб'єкти визначення рівня ефективності суспільних процесів: громадяни, територіальна громада, суб'єкти господарської і громадської діяльності, публічні інституції влади, зовнішні партнери громади, засоби інформаційної комунікації тощо.

На підтвердження вищезазначеного актуальною є думка, що «моральні світогляди ефективно обмежують волю тоді..., коли вони укорінені в етичне саморозуміння, що скріплює турботу про власне благополуччя із зацікавленістю у справедливості» [5, с. 124]. На нашу думку, сучасний цивілізований світ стимулює зростання суспільної та індивідуальної потреби людини у розширенні життєвих рамок відповідальної свободи діяльності, отриманні ефективних результатів життєтворчості та діяльності, яка окреслює перспективи сталого розвитку суспільства. Отже, виходячи зі змісту положень чинного законодавства України, створено всі правові передумови до залучення громадян у процеси управління місцевої громади.

Але, виходячи із зазначеного напрямку, було встановлено низку проблем управлінського та громадського рівнів: 1) невміння і небажання окремих посадових осіб влади керуватися в роботі певними принципами і переходити до демократичних процедур публічної політики та партнерства з громадянськими інститутами; 2) пасивність та інертність, низький рівень професійності й організованості громадянських інституцій до процедур конструктивної співпраці з органами публічної влади; 3) проблеми із комплексністю

розміщення систематизованої публічної інформації та доступом громадян до неї із забезпеченням повної відкритості влади [7; 8]. Адже державно-громадське управління в демократичному суспільстві окреслюється як системна взаємодія органів державної влади, місцевого самоврядування з громадянськими об'єднаннями, іншими інститутами громадянського суспільства з метою прийняття актуальних і ефективних управлінських рішень, задоволення суспільних інтересів у сфері освіти.

У зазначеному контексті репрезентуються громадські об'єднання та інститути, що представляють: педагогічних працівників; здобувачів освіти; батьків; роботодавців; інші форми об'єднання. Формами реалізації зазначеного вектора співпраці є робочі групи, дорадчі, громадські, експертні та інші органи, які мають певний перелік повноважень. Ключовими принципами державно-громадського управління є: принцип пріоритету прав і свобод людини, громадянина; верховенства права і справедливості; взаємної поваги і партнерства; репрезентативності та правоможності; обов'язковості розгляду пропозицій всіх сторін; пріоритету взаємоузгоджених процедур; прозорості, відкритості і гласності; обов'язковості дотримання досягнутих домовленостей; взаємної відповідальності сторін.

Останнім часом набули популярності нові неформальні об'єднання громадян, які можуть діяти в тому числі і в соціальних мережах, волонтерські рухи, флешмоби, групи активістів за напрямами інтересів і підтримки петицій/ініціатив тощо. Відповідно, науковці окреслюють основні функції сучасного громадянського суспільства на території громади/регіону: 1) сприяння вільному розвитку та самореалізації особистості, реалізації прав і свобод людини; 2) досягнення суспільного консенсусу/згоди/компромісу щодо шляхів задоволення індивідуальних потреб, інтересів та загального блага; 3) реалізації громадського контролю тощо [9; 10]. Таким чином, взаємини держави і громадянського суспільства орієнтовані на взаємну відповідальність, ведення переговорів та консультування (громадські присяжні, громадські панелі, спільне планування, конференції консенсусу, дорадче голосування, спільні слухання, консультативний комітет, референдуми), розподілення ресурсів, встановлення різних режимів представленості і підзвітності, функціональний розподіл сфер відповідальності.

Одним із напрямів державно-громадського управління в сучасній освітній сфері постає гро-

**Моніторинг ефективного використання цифрових мереж ОТГ регіону
для інформування/залучення громади (у відсотках)**

Інформація	Проекти рішень для громадського обговорення та пропозицій	Інфо про заклади загальної середньої освіти	Інфо про заклади дошкільної освіти	Інфо про заклади позашкільної освіти	Інфо про органи управління освіти	Інфо про місцеві референдуми, опитування, петиції тощо
Розміщено	30	60	60	30	60	0
Відсутня	70	40	40	60	40	100
Підсумок	Потребує систематизації та посилення координації через активізацію долучення громадян до управління процесами діяльності в освітній сфері громади/регіону					

мадський нагляд (контроль), який здійснюється суб'єктами, громадянськими об'єднаннями та іншими інститутами, діяльність яких відповідно до установчих документів здійснюється у сфері освіти, соціального захисту осіб з інвалідністю, професійних об'єднань педагогів, інших суб'єктів освітньої діяльності. Чинним законодавством передбачено їхнє право на: ініціювання та участь у дослідженнях з питань освіти; моніторингові дослідження (якості освіти, якості підручників, раціональність використання бюджетних коштів, комфортність освітнього простору та булінгу); громадські слухання та експертизи; інші заходи культурно-освітнього напрямку. Заходи контролю мають здійснюватися за згоди керівника закладу освіти та мати певні результати ефективності.

Ключова роль у реалізації процесів демократизації і розвитку державно-громадського управління освіти належить відповідно до європейських практик саме органам місцевого самоврядування (далі – ОМС), які є найбільше наближеними до громадян, приймають рішення та враховують інтереси/запити жителів громади/регіону. Практиками комунікації місцевих рад громади/регіону можуть бути різні комунікативні канали: очні (публічні звіти, збори жителів, дорадчі місцеві опитування/референдуми тощо) та дистанційні (цифрові мережі, місцеве радіо, ЗМІ, інформаційні стенди тощо) [8]. У зазначеному контексті необхідно врегулювати питання системи і форм розвитку публічного інформування та долучення громадян до процесів управління стратегіями розвитку громади/регіону.

Продовжуючи дослідження, необхідно відзначити, що з метою консолідованих дій влади та суспільних інститутів, об'єднань громадян чинне законодавство України визначає окремі механізми з громадсько-процесуальних питань: управління державними справами, надання можливості вільного доступу до публічно значимої інформації

про діяльність органів виконавчої влади, а також забезпечення комунікативної гласності, доступності до процесів та прозорості у діяльності зазначених органів. А відповідно, регулярне проведення консультацій влади з громадськістю із суспільно значимих питань сприятиме налагодженню взаємодовіри – системного та відкритого діалогу «влада – громадянин».

Узагальнивши сучасні позитивні практики організаційної діяльності в регіоні, відзначаємо, що у будь-якій ОТГ найчастіше виникають проблеми із формуванням актуальної стратегії сталого розвитку території та соціально-освітньої інфраструктури території. Водночас особливістю є реальне розуміння і наявність загальносистемних місцевих соціально-економічних проблем: дисбаланс регіонального/місцевого бюджету; наявна стара мережа, технічний стан будівель і робота соціальних об'єктів та місцевої інфраструктури; ефективний розвиток громадського територіального самоврядування; розширення шляхів консультування та залучення громадян до процесів управління освіти; розширення нової системи відкритості і прозорості закладів освіти регіону; мова освітнього процесу тощо [11; 12]. Тому на сучасному етапі конструктивні зусилля ОМС у контекстах реформи з демократизації і децентралізації акцентовано на досягнення самостійності і самодостатності нових ОТГ, які спільно із соціальними партнерами спрямують зусилля на подолання кризових явищ та розвиток освітньої сфери регіону.

Висновки. Таким чином, отримані результати дослідження свідчать, що реформа з демократизації та децентралізації окреслює актуальність нових механізмів державно-громадського управління освіти і стратегій розвитку регіону/території та активізації позитивних зрушень системи: 1) оптимізація механізмів державно-громадського і міжсекторального партнерства у станов-

ленні відкритої та демократичної моделі управління в освіті (розвиток комунікації і довіри; інституціалізація механізмів; ресурсного синергетизму системи освіти; взаємної ефективної залежності; включення необхідних учасників; чіткості мети і ролі суб'єктів; консультативна і експертна оцінка; тощо); 2) окреслена недосконалість окремих механізмів громадської участі у процесах вирішення проблем місцевого значення, які стримують формування ефективної демократичної системи управління та соціально-освітнього розвитку громади; 3) актуалізація суспільної потреби в інтенсифікації інформаційних процесів, доступності, оптимальності, своєчасності, комплексності та генерації нових інформаційних каналів; 4) моніторингові дослід-

ження місцевих практик з колективної і комунікативної дії, які стануть основним партнерським ресурсом для ефективного розвитку регіону/держави; 5) актуалізація стратегічних аспектів щодо чіткого нормативного врегулювання концепції інформаційного забезпечення офіційних каналів комунікації органів влади та закладів освіти (консультування, петиції, опитування, консультації, експертизи, відповідальності тощо); 6) проведення змін у системі освіти для розвитку здатності у реагуванні на чинники трансформацій (внутрішні, зовнішні, інноваційні). Відповідно, перспективами подальших розвідок у цьому напрямі регіонального рівня є проблема, яка спрямована на антикризові заходи та структуру мережі освітньої системи регіону/громади.

Список літератури:

1. Про освіту : Закон України. 2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>.
2. Про повну загальну середню освіту : Закон України. 2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/463-20>.
3. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.
4. Луговий В. Десять років становлення (досвід досліджень, розробок і впроваджень у сфері державного управління). Київ : Вид-во НАДУ, 2005. 356 с.
5. Хабермас Ю. Постанциональная констелляция и будущее демократии. *Логос*. № 4–5 (39). 2003. С. 105–152. URL: <https://library.fes.de/pdf-files/akademie/online/50332.pdf> і <https://www.ruthenia.ru/logos/number/39/09.pdf>.
6. Бородін Є.І., Безена І.М., Марк Е. Генсон про шляхи демократизації та децентралізації публічних інституцій держави. *Публічне управління та митне адміністрування. Науковий збірник*. 2019. № 3 (22). 290 с. URL: <http://customs-admin.umsf.in.ua/archive/2019/3/25.pdf>.
7. Юрчук Л. Формування державного громадського управління освітою в сучасних умовах. *Державне управління та місцеве самоврядування*, 2012, випуск 3(14). С. 63–72. URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2012/2012_03\(14\)/12ylmosu.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2012/2012_03(14)/12ylmosu.pdf).
8. Лопушинський І.П., Ковнір О.І. Європейський та світовий досвід реформування освіти в процесі децентралізації влади. *Педагогічний альманах*. 2017. Випуск 33. С. 230–235. URL: [file:///C:/Users/%D0%A3%D1%87%D0%B5%D0%BD%D1%8C/Downloads/pedalm_2017_33_39%20\(6\).pdf](file:///C:/Users/%D0%A3%D1%87%D0%B5%D0%BD%D1%8C/Downloads/pedalm_2017_33_39%20(6).pdf).
9. Кононенко О. Участь громадян в управлінні освітою через структури громадянського суспільства. *Ефективність державного управління*. 2017. Випуск 3(52). Ч.1. С. 138–148. URL: <http://edu.lvivacademy.com/article/view/149457>.
10. Безена І.М. Нові стратегії розвитку територіальної громади як фактор демократизації місцевої влади в Україні. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління*. Том 31 (70), № 1. 2020. С. 97–101. URL: http://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2020/1_2020/18.pdf.
11. Децентралізація дає можливості – Дніпропетровська область: формула успіху. Сайт Дніпропетровського ЦРМС. URL: <https://decentralization.gov.ua/areas/0562>.
12. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України. 2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.

Bezena I.M. MECHANISMS OF STATE-PUBLIC MANAGEMENT OF EDUCATIONAL INFRASTRUCTURE DEVELOPMENT OF THE REGION

The article is devoted to the study of modern processes, which form the mechanisms of state management of educational infrastructure development in the region. They are relevant in the context of democratization and decentralization reform.

According to the results of the study, the relevance of various modern practices at the regional level was noted, including the following: the formation of new concepts of management in terms of public administration

and strategic educational infrastructure development; the responsibility of the region and the territorial body of local self-government for the effective management of the social and community educational sphere; partnership interaction of public authorities with civil society institutions in the structuring and new strategy for the social and educational infrastructure development; involvement of active citizens in the organizational processes of community social and educational development; new practices of implementation of the state policy on budgeting and investment of infrastructure projects in the community social and educational sphere, etc.

The study analyzes: public administration processes in the community socio-educational sphere during the reform on the examples of the Dnipropetrovsk region; formation of mechanisms of anti-crisis activity and optimization in the social and educational vector of regional authorities' work; examples of mutual cooperation between government bodies and civic institutions are outlined, which is aimed at effective changes in the functioning of social and educational institutions and community life. According to the results of the study, it is determined that the active, transparent and systematic action of the authorities and civil society in the region depends on the effectiveness of measures for the life support and activities of the regional social and educational institutions; the existence of public mutual trust in the content of the activities of the authorities and citizens; the effectiveness and quality of the implementation of important local infrastructure projects in the social and educational sphere depends on communicative action in the context of "authority-community"; positive changes in the social and educational infrastructure and consistent solution of painful problems in the community social branches, etc. Public authorities and local governments must jointly achieve systematic, consistent action and effectiveness in the formation of successful communities in the region, which will lead to positive changes in comfort in the living environment of the territory.

Key words: *community, region, development strategy, infrastructure projects, network of institutions, interaction, educational needs.*